

Barjaula rica, barjaula pobre...

TERESA PÀMIES
Espectora

De tots els sinònims de prostituta, el que sona més «light» és barjaula. Cada llengua ha creat diverses modalitats en referir-se a la dona que exerceix «l'ofici més vell del món». El més contundent és puta però fereix brutalment l'oida i les sensibilitats. Calia buscar-li equivalents menys agressius, com ara bagassa, murranga, marcolfa o eufemismes com «dona pública», «cortesana» o «menca». La posició social i econòmica del «consumidor» determina l'adjectiu atorgat al «producte». A la que fa el carrer de les Tàpies no li diran cortesana sinó puta.

Hi ha diferents categories de prostitutes, les que es compren els rics, les que lloguen els mascles de la classe mitjana i el putam de rebaixes per a algun mortdegena. En el primer paquet —com es diu ara— s'hi troben femelles com la Pamela Bardes, «exuberant beauty» que ha sacsejat les puritanes institucions de sa majestat britànica en descobrir-se la seva professió a la Cambra dels Comuns, barjaula de luxe tan introduïda en la molt honorable institució que disposava d'un «pase» de lliure accés al controladíssim recinte.

A les Pamela Bardes, els diuen «call-girl», per allò que contracten els seus serveis mitjançant trucada telefònica, serveis personals que es paguen de 500 lliures a 3.000, per hores i per caps de setmana. Això li permet a la bagassa vestir Chanel, lluir Cartier i viure en un pis de 750.000 lliures situat al costat del Parlament per a facilitar-li la feina i estalviar el temps dels honorables.

Els bordells també tenen sinònims «light», des de «casa de barrets» (exclusiu dels catalans) fins a «casa de tolerància», «bagasseria» i «casa pública». El més elegant de tots és «casa de mala nota».

Per regentar una d'aquestes «houses», l'any 1980 fou condemnada a 18 mesos de presó la senyora Cynthia Payne però el 82 es presentà com a candidata a la Cambra dels Comuns amb un programa que invocava la legalització dels bordells i l'abolició de les lleis sexuals del 1750 encara vigents i amb les quals havia estat condemnada. La senyora Payne argumentava que així «hi haurà menys abusos sexuals a menors i menys violacions». Com era d'esperar, la «madame» no reuní els vots requerits per a seure al Parlament en el qual, els honorables diputats hi han introduït una barjaula de luxe que, per cert, és compartida per tres riquíssims saudis i un alt funcionari de Gadafi a Londres.

Als Estats Units, el bordell «Mustang Ranch» (Reno, Nevada) no sols gaudeix de tots els permisos sinó que funciona a tot drap d'acord amb la sagrada llei de l'oferta i la demanda. Els 105 llits ocupats nit i dia li han fet guanyar 917.000 dòlars l'any 1988. La Comissió de Seguretat i Canvi de Washington l'acaba d'autoritzar a cotitzar en Borsa, la més respectable de les institucions capitalistes.

A Espanya el panorama és diferent, no perquè la prostitució no sigui un negoci sinó per la sordidesa i els sinistres tripijocs que el caracteritzen. De prostíbuls disfressats de cases de massatge i relax, escoles de maniqui, d'idiomes, de «public relations» i d'hostesses internacionals, en tenim a dojo. No s'ha descobert cap «infiltrada» en els honorables parlaments, ministeris i conselleries però alguna barjaula de luxe hi deu haver amb «pase» assolit pel protector de torn. Qualsevol dia ens deixen amb un pam de nassos.

De la legió de prostitutes d'aquest país, les més nombroses són de tercera divisió. Es concentren a la Barcelona vella, «fan el carrer», el port o les estacions rurals el dia de fira o de festa major. Són pobres.

L'estudi elaborat pel Centre de Recursos laborals que promou l'Ajuntament de Barcelona indica que el 40% d'aquestes dones ingressa menys de 50.000 ptas. mensuals; el 10,52% es fa unes 25.000 ptas. i el 14% n'arreglega 200.000, no sabem si deduïda la comissió de les agències que les promouen i la mossegada del macarra. El negoci de la prostitució a l'estat espanyol —inclosa la prostitució infantil— té ramificacions tan embullades que difícilment en trauria l'entrellat l'investigador més sagaç i obstinat.

De tant en tant, les pàgines dels diaris revelen drames espantosos dels quals són víctimes les prostitutes pobres, les més despenjades, algunes de les quals tenen fills petits a cura de putes veteranes del districte. Bé, que exerceixen de mainaderes. Crims crapulosos com el d'aquell enginyer nord-americà que s'endugué la prostituta a un hotel de cinc estrelles de Madrid, la torturà a mort, l'esquarterà i en llençà els bocins per la finestra. A Barcelona, un policia disparà la seva pistola «reglamentària» a la vagina d'una noia llogada en un bar d'alterne. Intervingué la justícia. Pesaren més la paraula d'un enginyer i d'un policia que la mort espantosa de dues barjauls. Els jutges no creuen en la innocència d'una dona que «lleua una vida llicenciosa», sobretot si és pobre.